

“Jeg ber i tro” (Lys over Norge, mars 1991, *Spesielt for barn*, 5).

Joes søster Sariah var syk. Ikke syk i form av hoste eller vondt i magen. Mamma og pappa sa at hun kanskje hadde diabetes.

Joe visste ikke hva diabetes var, men det hørtes skummelt ut. Så forklarte mamma og pappa at det er når kroppen har problemer med å bruke sukkeret i maten den får i seg. Sariah måtte tilbringe noen

dager på sykehuset for å finne ut om hun hadde diabetes.

Noen ganger gikk Sariah Joe på nervene. Hun prøvde å leke med vennene hans. Hun mistet til og med video-spillkontrollen hans en gang. Men likevel var han veldig glad i henne. *Jeg vil ikke at hun skal være syk*, tenkte han og fikk tårer i øynene.

Joes søstre hjalp Sariah å gjøre seg klar til å dra på sykehuset. Maria fant frem Sariahs ryggsekk. Hannah

hjalp henne å pakke pyjamasen. Lilly la oppi et mykt pledd. Joe ville også hjelpe til, men han visste ikke hvordan.

Snart var Sariah ferdigpakket.

“La oss be før vi drar,” sa pappa. “Joe, vil du gjøre det?”

Joe nikket. “Kjære himmelske Fader,” begynte han. “Velsign Sariah så hun ikke har diabetes. Velsign henne så hun blir frisk.” Mens han ba, følte Joe seg litt bedre.

Da familien klemte hverandre etterpå, fikk Joe en idé.

“Vent!” sa han. Han gikk til rommet sitt og fant den bærbare musikkspilleren han fikk til bursdagen. Han sørget for at Sariahs favorittsanger var på den.

“Her,” sa han, og ga den til Sariah. “Du kan ta med deg denne til sykehuset.” Hun smilte og holdt den tett inntil seg mens hun gikk til bilen.

Dagen etter tok mamma Joe og søstrene hans med seg til sykehuset for å besøke Sariah. Joe var nervøs da de gikk gjennom sykehuset. “Vær så snill å velsigne henne så hun ikke har diabetes,” ba han for det som føltes som hundrede gang.

Da de kom til Sariahs rom, satt hun oppe i sengen med slanger festet til armene. Hun smilte litt da hun så alle sammen.

“Vi har fått prøveresultatene,” sa pappa. “Legene sier Sariah har diabetes type 1. Vi må forandre litt på maten vi spiser som familie og hjelpe henne med medisinen hennes. Men hun vil klare seg fint.”

Joe ble uggen i magen. Han gikk ut i gangen og satte seg ved siden av døren. Han begravet ansiktet i armene.

“Hva er det, Joe?” sa mamma da hun satte seg ved siden av ham.

“Jeg ba om at Sariah ikke måtte ha diabetes,” sa Joe. “Hvorfor besvarte ikke vår himmelske Fader bønnen min?”

Mamma la armen rundt ham. “Vår himmelske Fader besvarer alltid våre bønner. Men ikke alltid slik *vi* ønsker. Istedenfor å fjerne vanskelige ting, svarer han noen ganger ved å gi oss fred og hjelpe oss å være sterke. Jeg vet at vår himmelske Fader vil hjelpe Sariah.”

Joe nikket langsomt. Han følte seg ikke fredfylt eller sterk akkurat nå. Men han husket den gode følelsen han hadde under familiebønnen.

Sammen gikk de tilbake til rommet. Joes søstre spilte kort, akkurat slik de gjorde hjemme. Og alle virket glade, til og med Sariah.

Da la Joe merke til noe. Sariah hadde hodetelefoner rundt halsen og musikkspilleren hans på fanget.

“Hun lytter stadig til sangene du valgte til henne,” sa mamma. “Det hjelper henne virkelig å føle seg rolig.”

Joe følte seg varm innvendig. Han visste at vår himmelske Fader allerede hjalp dem. ●

SPØRSMÅL TIL DEG

Hvordan tror du vår himmelske Fader besvarte Joes bønner?

Diabetesdilemmaet

Av Eliza Broadbent

(Basert på en sann historie)
Artikkelforfatteren bor i Utah i USA.

ILLUSTRASJONER: JARED BECKSTRAND

